

Lars Kepler

Getuige

Vertaald door Jasper Popma en Clementine Luijten

2012

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

‘en alle leugenaars:
hun deel is de poel, die brandt van vuur en zwavel’

Openbaring 21:8

Een medium is een persoon die zich uitgeeft voor iemand met een paranormale begaafdheid, die verbanden buiten het geaccepteerde wetenschappelijke bereik kan interpreteren.

Sommige mediums brengen contacten met overledenen tot stand tijdens spiritistische seances, terwijl andere begeleiding aanbieden via bijvoorbeeld tarotkaarten.

Pogingen om via een medium in contact te komen met overledenen gaan ver terug in de geschiedenis van de mens. Duizend jaar voor Christus al probeerde koning Saul van Israël om de geest van de dode profeet Samuel om raad te vragen.

Over de hele wereld krijgt de politie bij gecompliceerde zaken hulp van spirituele mediums en spiritisten. Dat gebeurt vele malen per jaar hoewel er geen enkel gedocumenteerd geval bestaat waarin een medium heeft bijgedragen aan een oplossing.

1

Elisabet Grim is eenenvijftig jaar en haar haar is grijzend. Haar ogen staan vrolijk en als ze glimlacht zie je dat haar ene voortand iets over de andere heen ligt.

Elisabet werkt als verpleegkundige op de Birgittagården, een jeugdzorginternaat ten noorden van Sundsvall. Het internaat valt onder de private sector en huisvest acht meisjes tussen de twaalf en zeventien jaar overeenkomstig de wet op de jeugdzorg.

Als ze binnenkomen zijn veel meisjes verslaafd aan drugs, bijna allemaal vertonen ze automutilerend gedrag en hebben ze eetstoornissen. Een aantal van hen is zeer gewelddadig.

Er bestaan eigenlijk geen alternatieven voor de gesloten jeugdinternaten met beveiligde deuren, betraliede ramen en sluizen. De volgende halte is doorgaans de gevangenis of psychiatrische dwangverpleging voor volwassenen, maar de Birgittagården behoort tot de weinige uitzonderingen. Hier zijn meisjes ondergebracht die op de weg terug zijn naar een open instelling.

De aardige meisjes belanden op de Birgittagården, zoals Elisabet het uitdrukt.

Ze pakt het laatste stukje pure chocolade, stopt het in haar mond, proeft de zoetheid ervan en voelt de bittere prikkeling onder haar tong.

Langzaam beginnen haar schouders te ontspannen. De avond was rommelig. Toch begon de dag zo goed. 's Ochtends lessen en na de lunch zwemmen en een spel bij het meer.

Na het avondeten ging de beheerster naar huis en bleef Elisabet alleen achter op het internaat.

Nadat de holding Blancheford het zorgconcern waar de Birgittagården onder valt vier maanden geleden heeft opgekocht, is er 's nachts minder personeel.

De pupillen mochten tot tien uur televisiekijken. Zelf zat ze in het kantoortje, waar ze alle persoonlijke beoordelingen probeerde bij te werken, toen ze boos geschreeuw hoorde. Ze liep snel naar de televisiekamer en zag dat Miranda losging op de kleine Tuula. Ze schreeuwde dat Tuula een kutwif en een hoer was, trok haar van de bank en schopte haar tegen haar rug.

Elisabet is inmiddels gewend aan Miranda's gewelddadigheid. Ze beende naar binnen en trok haar weg bij Tuula, kreeg een klap tegen haar wang en zag zich genoodzaakt tegen Miranda te schreeuwen dat haar gedrag onacceptabel was. Zonder discussie nam ze Miranda mee naar de fouilleerruimte en vervolgens naar de separeerkamer op de gang.

Elisabet wenste Miranda goedenacht, maar Miranda zei niets terug. Ze zat met haar blik op de vloer gericht op het bed en glimlachte voor zich uit toen Elisabet de deur dichtdeed en op slot draaide.

Het nieuwste meisje, Vicky Bennet, had vanavond eigenlijk een afspraak voor haar gesprek, maar daar hadden ze vanwege het conflict tussen Miranda en Tuula geen tijd meer voor. Vicky liet voorzichtig weten dat zij aan de beurt was voor een gesprek met Elisabet, en toen het werd uitgesteld was ze verdrietig, sloeg een theekopje kapot, pakte een scherf en sneed zichzelf in haar buik en over haar polsen.

Toen Elisabet binnenkwam zat Vicky met beide handen voor haar gezicht geslagen terwijl het bloed over haar onderarmen liep.

Elisabet waste de oppervlakkige wonden, plakte een pleister op haar buik, verbond haar polsen met zwachtels, troostte haar en noemde haar 'lieverd' tot ze een glimlachje zag. Voor de derde nacht op rij gaf ze het meisje tien milligram Sonata zodat ze kon slapen.

2

Nu slapen alle pupillen en is het stil op de Birgittagården. Achter het raam van het kantoortje brandt een lamp, waardoor de wereld buiten ondoordringbaar zwart lijkt.

Met een diepe rimpel in haar voorhoofd voert Elisabet achter de computer een verslag van de gebeurtenissen van de avond in in het zorgdossier.

Het is bijna twaalf uur en ze realiseert zich dat ze zelfs geen tijd heeft gehad om haar avondpilletje in te nemen. Haar drugsje, zoals ze het gekscherend noemt. Nachtdiensten en uitputtende dagen hebben haar slaapritme verwoest. Normaal gesproken neemt ze om tien uur tien milligram Stilnoct, zodat ze rond elven kan inslapen en dan een paar uur rust krijgt.

De septemberduisternis heeft zich rond het bos gesloten, maar ze kan het gladde oppervlak van het meer Himmelsjön nog steeds als parelmoer zien oplichten.

Eindelijk kan ze de computer uitzetten en haar pilletje nemen. Ze trekt haar vest om zich heen en denkt dat een glas rode wijn nou lekker zou zijn. Het lijkt haar heerlijk om met een boek en een glas wijn in haar bed te zitten, wat te lezen en met Daniel te kletsen.

Maar vannacht heeft ze dienst en blijft ze in de personeelskamer slapen.

Er gaat een schok door haar heen als Buster buiten opeens aanslaat. Hij blaft zo fel dat het kippenvel op haar armen staat.

Het is al laat, ze had al in bed moeten liggen.

Normaal gesproken slaapt ze rond deze tijd al.

Als de computer uitgaat, is de kamer donker. Om haar heen is alles meteen ontzettend stil. Elisabet wordt zich bewust van de geluiden die ze zelf veroorzaakt. Hoe de gasvering van de bureaustoel sist als

ze opstaat, hoe de vloerplanken kraken onder haar voeten als ze naar het raam loopt. Ze probeert naar buiten te kijken, maar de duisternis weerkaatst slechts haar eigen gezicht, het kantoortje met de computer en de telefoon, de muren met de gouden en groene patronen.

Plotseling ziet ze de deur achter haar rug een stukje opengaan.

Haar hart begint sneller te kloppen. De deur stond op een kiertje, maar is nu halfopen. Het moet de tocht zijn, probeert ze zichzelf voor te houden. De tegelkachel in de eetkamer trekt grote hoeveelheden lucht aan.

Elisabet voelt een merkwaardige onrust vanbinnen, er begint een soort angst door haar aderen te kruipen. Ze durft zich niet om te draaien, staart in de donkere ruit naar de weerspiegeling van de deur achter haar rug.

Ze luistert naar de stilte, naar de computer die nog tikt.

In een poging het onbehagen van zich af te schudden, steekt ze haar hand uit, knipt de lamp in de vensterbank uit en draait zich om.

Nu staat de deur wijd open.

De rillingen lopen vanuit haar nek over haar hele rug.

Er brandt noodverlichting in de gang tot aan de eetkamer en de kamers van de pupillen. Ze verlaat het kantoortje om te controleren of de luikjes van de tegelkachel dichtzitten, als ze plotseling gefluister uit de kamers van de pupillen hoort komen.

3

Elisabet staat stil met haar blik op de gang gericht te luisteren. Eerst hoort ze niets, daarna is het er weer. Een fluistering, zo teer dat hij nauwelijks waarneembaar is.

‘Het is jouw beurt om je ogen te sluiten,’ fluistert iemand.

Elisabet staat doodstil en kijkt het donker in, knippert keer op keer met haar ogen, maar kan geen gedaanten onderscheiden.

Net als ze denkt dat er een meisje in haar slaap ligt te praten, klinkt er een wonderlijk geluid. Alsof iemand een overrijpe perzik op de grond laat vallen. En nog eentje. Zwaar en nat. Een tafelpoot schraapt over de vloer en dan vallen er nog twee perziken.

Vanuit haar ooghoek meent Elisabet een beweging te zien. Een schaduw die langsglijdt. Ze draait zich om en ziet de deur naar de eetkamer langzaam dichtgaan.

‘Wacht,’ zegt ze hoewel ze vermoedt dat het weer tocht.

Ze haast zich erheen, grijpt de deurkruk vast en voelt een vreemde weerstand. Er ontstaat een kort touwtrekken, waarna de deur zomaar meegeeft.

Elisabet loopt de eetkamer in. Ze is alert en probeert de ruimte te overzien. Het bekraste tafelblad glimt een beetje. Voorzichtig loopt ze naar de tegelkachel toe, ziet haar eigen bewegingen weerspiegelen in de gesloten messing luikjes.

De verhitte rookkanalen stralen warmte uit.

Plotseling klinkt er geratel en getik vanachter de luikjes. Ze doet een stap naar achteren en stoot tegen een stoel.

Het was maar een stuk gloeiend hout dat in elkaar zakte en tegen de binnenkant van de luikjes stootte. Er is hier helemaal niemand.

Ze haalt adem, verlaat de eetkamer, sluit de deur en loopt over de gang terug naar haar slaapkamer, maar blijft nogmaals staan om te luisteren.

Vanaf de afdeling van de meisjes komt geen enkel geluid. Zurige geuren drijven in de lucht, dampend metaalachtig. Haar blik speurt naar bewegingen in de donkere gang, maar alles is stil. Toch wordt ze erheen getrokken. Naar de reeks onafgesloten deuren. Sommige lijken op een kier te staan, terwijl andere dichtzitten.

Aan de rechterkant van de gang liggen de wc's en daarnaast een alkoof met de afgesloten deur van de separeerkamer waar Miranda slaapt.

Het spionnetje glanst een beetje.

Elisabet blijft staan en houdt haar adem in. Een hoge stem fluistert iets in een kamer, maar zwijgt abrupt als Elisabet verder loopt.

'Stil zijn nu,' zegt ze hardop.

Haar hart begint te bonken als ze een reeks snelle bonzen hoort. Het is moeilijk om het geluid te lokaliseren, maar het klinkt alsof Miranda in haar bed met blote voeten tegen de muur ligt te trappen. Elisabet wil naar de deur gaan om door het spionnetje naar haar te kijken, als ze ziet dat er iemand in de donkere alkoof staat. Het is een mens.

Ze hapt naar adem en begint achteruit te lopen, met een droomachtig, loodzwaar gevoel in haar lichaam.

Ze beseft onmiddellijk hoe gevaarlijk de situatie is, maar de angst maakt haar traag.

Pas als de vloer in de gang kraakt, komt de impuls om voor haar leven te rennen.

De gestalte in het donker beweegt zich opeens snel.

Ze draait zich om, begint te rennen, hoort voetstappen achter zich, glijdt uit over het voddenkled, stoot haar schouder tegen de muur en rent verder de gang door.

Een zachte stem maant haar te blijven staan, maar ze blijft niet staan, ze rent, sjeest de gang door.

De deuren zwaaien open en veren terug.

In paniek stormt ze langs de fouilleerruimte, zoekt steun bij de muren. De lijst met het Kinderrechtenverdrag van de VN raakt los van het haakje en knalt tegen de grond. Ze bereikt de buitendeur, tast naar de deurkruk, stoot de deur open en rent de koele nachtlucht in, maar struikelt op het trapje naar het erf. Ze valt op haar heup en één

been klapt onder haar. Het doet zo'n pijn in haar enkel dat ze het uitschreeuwt. Ze glijdt op de grond, hoort zware voetstappen in de hal, kruipt een stukje, verliest haar schoenen en komt kermend overeind.

4

De hond blaft naar haar, rent rond, hijgt en piept. Elisabet loopt hinkend over het donkere erf, weg van het hoofdgebouw. De hond blaft weer, opgewonden en schor. Elisabet weet dat ze niet door het bos zal kunnen gaan, de dichtstbijzijnde boerderij ligt ver weg – een halfuur met de auto. Ze kan nergens heen. Ze kijkt rond in het donker en sluipt achter de droogschuur. Als ze bij het bakhuisje komt, doet ze de deur met trillende handen open, gaat naar binnen en trekt de deur voorzichtig dicht.

Hijgend zakt ze op de grond en zoekt haar telefoon.

‘O god, o god...’

Elisabets handen trillen zo erg dat ze hem op de grond laat vallen. De achterkant vliegt eraf en de batterij valt eruit. Ze is de onderdelen bij elkaar aan het rapen als ze knerpende voetstappen op het grind hoort.

Ze houdt haar adem in.

Haar hartslag dreunt in haar lichaam. Haar oren suizen. Ze probeert iets te zien door het lage raam.

Vlak ervoor staat de hond te blaffen. Buster is haar gevolgd. Hij krabt aan de deur en piept opgewonden.

Ze kruipt verder de hoek in tussen de gemetselde stookplaats en de muur, probeert zacht te ademen, verstopt zich helemaal achterin naast de houtmand en duwt dan de platte batterij weer in de telefoon.

Elisabet gilt het uit als de deur van het gebouwtje opengaat. In paniek schuift ze verder langs de muur, maar ze kan nergens heen.

Ze ziet de laarzen, de overschaduwde gestalte en daarna het afschuwelijke gezicht en de hand met de hamer, de donkere glans en het gewicht.

Ze knikt, luistert naar de stem en houdt haar handen voor haar gezicht.

De schaduw aarzelt, maar schuifelt dan door het bakhuisje, drukt haar met één voet tegen de vloer en slaat hard. Een plotseling brandend gevoel op haar voorhoofd vlak boven de haargrens. Haar gezichtsvermogen verdwijnt volledig. Het doet vreselijk pijn, en tegelijkertijd voelt ze het warme bloed duidelijk over haar oren en haar nek stromen, als een streling.

De volgende slag raakt haar op dezelfde plek, haar hoofd zwiept achterover en het enige wat ze waarneemt is hoe er zuurstof in haar longen wordt gezogen.

Verward denkt ze dat de lucht wonderlijk zoet is en dan verliest ze het bewustzijn.

Elisabet voelt niets van de rest van de slagen en hoe haar lichaam erdoor toegetakeld wordt. Ze merkt niet dat de sleutels van het kantoor-tje en de separeerkamer uit haar zak worden gehaald en ze merkt niet dat ze op de grond blijft liggen en dat de hond het gebouwtje daarna binnen glipt en bloed van haar verbrijzelde hoofd oplikt terwijl het leven haar langzaam verlaat.

5

Iemand heeft een grote rode appel op tafel laten liggen. Hij glanst en ziet er verrukkelijk uit. Ze wil hem opeten en daarna doen alsof ze van niets weet. De vragen negeren, het gezeur niet horen, daar alleen maar met een chagrijnige kop blijven zitten.

Ze steekt haar hand uit naar de appel, maar als ze hem eindelijk vast heeft, voelt ze dat hij helemaal verrot is.

Haar vingers zakken zo in het koude, vochtige vruchtvlees.

Nina Molander wordt wakker doordat ze haar hand snel terugtrekt. Het is midden in de nacht. Ze ligt in haar bed. Het enige wat ze hoort is het geblaf van de hond op het erf. Het nieuwe medicijn maakt haar 's nachts wakker. Ze moet uit bed om te plassen. Haar kuit en voeten zetten op, maar ze heeft de medicijnen nodig, anders worden al haar gedachten donker, kan niks haar meer iets schelen en kan ze niks anders dan met gesloten ogen liggen.

Ze denkt dat ze een beetje licht nodig heeft, iets om naar uit te kijken. Niet alleen de dood, niet alleen gedachten aan de dood.

Nina slaat haar dekbed open, zet haar voeten op de warme houten vloer en stapt uit bed. Ze is vijftien jaar en heeft steil, blond haar. Ze is stevig gebouwd, met brede heupen en grote borsten. Het witte flanelen nachthemd zit strak over haar buik.

Het hele gebouw is stil en de gang wordt verlicht door het groene schijnsel van het bordje van de nooduitgang.

Achter een deur hoort ze vreemd gefluister en Nina denkt dat de anderen een feestje houden en dat niemand haar zelfs maar heeft gevraagd of ze ook wil komen.

Dat wil ik ook niet, denkt ze.

In de gang hangt de geur van een uitgebrand vuurtje. De hond slaat weer aan. De vloer is kouder op de gang. Ze doet geen enkele poging

om zachtjes te lopen. Ze heeft zin om de deur van de wc dicht te slaan, keer op keer. Het kan haar niet schelen dat Almira kwaad wordt, dat ze dingen tegen je rug gooit.

De oude vloerplanken kraken een beetje. Nina loopt verder naar de wc's, maar blijft staan als ze iets nats onder haar rechtersoet voelt. Vanonder de deur van de separeerkamer waar Miranda slaapt, komt een donkere plas tevoorschijn. Nina staat eerst roerloos, niet wetend wat ze moet doen, maar dan ziet ze de sleutel in het slot.

Dat is vreemd.

Ze steekt haar hand uit naar de glanzende deurkruk, doet de deur open, stapt naar binnen en knipt het licht aan.

Er is overal bloed – het druppelt, glinstert en stroomt.

Miranda ligt op het bed.

Nina doet een paar stappen achteruit, merkt niet dat ze in haar broek plast. Ze steunt met een hand tegen de muur, ziet de bloedige voetafdrukken op de vloer en heeft het gevoel dat ze gaat flauwvallen.

Ze draait zich om, is op de gang, doet de deur van de kamer ernaast open, knipt de plafondlamp aan, gaat naar binnen en schudt aan Carolines schouder.

‘Miranda is gewond,’ fluistert ze. ‘Ik denk dat ze gewond is.’

‘Wat doe je in mijn kamer?’ vraagt Caroline terwijl ze overeind gaat zitten. ‘Hoe laat is het goddomme eigenlijk?’

‘Er ligt bloed op de vloer!’ gilt Nina.

‘Doe rustig.’

6

Nina ademt veel te snel, ze kijkt Caroline in de ogen, moet het haar laten begrijpen, maar is tegelijkertijd verbaasd over haar eigen stem, dat ze midden in de nacht durft te gillen.

‘Er ligt overal bloed!’

‘Stil jij,’ sist Caroline en ze stapt uit bed.

Nina’s gegil heeft de anderen gewekt, er klinken al stemmen vanuit de kamers.

‘Kom kijken,’ zegt Nina terwijl ze angstig aan haar armen krabt. ‘Miranda ziet er vreemd uit, je moet naar haar kijken, je moet...’

‘Even dimmen nou. Ik ga kijken, maar ik weet zeker dat...’

Er klinkt een gil uit de gang. Die komt van de kleine Tuula. Caroline snelt naar buiten. Tuula staart de separeerkamer in. Haar ogen zijn opengesperd. Indie komt de gang op terwijl ze aan haar oksel krabt.

Caroline trekt Tuula weg, maar vangt wel een glimp op van het bloed op de muren en Miranda’s witte lichaam. Haar hart bonst snel. Ze blokkeert de weg voor Indie, denkt dat niemand van hen meer zelfmoorden hoeft te zien.

‘Er is een ongeluk gebeurd,’ legt ze snel uit. ‘Indie, kun je iedereen meenemen naar de eetkamer?’

‘Is er iets met Miranda?’ vraagt Indie.

‘Ja, we moeten Elisabet waarschuwen.’

Lu Chu en Almira komen dezelfde kamer uit. Lu Chu draagt alleen een pyjamabroek en Almira heeft haar dekbed om zich heen geslagen.

‘Ga naar de eetkamer,’ zegt Indie.

‘Mag ik mijn gezicht eerst wassen?’ vraagt Lu Chu.

‘Neem Tuula mee.’

‘Jezus, wat is er aan de hand?’ vraagt Almira.

‘Weet ik niet,’ antwoordt Caroline kort.

Terwijl Indie iedereen naar de eetkamer probeert te krijgen, haast Caroline zich door de gang naar de slaapkamer van het personeel. Ze weet dat Elisabet slaappillen neemt en het niet merkt als er meisjes wakker zijn en rondrennen.

Caroline bonst zo hard ze kan op de deur.

‘Elisabet, wakker worden,’ roept ze.

Geen enkele reactie. Ze hoort niets.

Caroline loopt verder langs de fouilleerruimte naar het kantoortje. De deur staat open en ze loopt zo naar binnen, pakt de telefoon en belt Daniel, de eerste persoon die in haar opkomt.

De lijn kraakt.

Indie en Nina komen het kantoor binnen. Nina’s lippen zijn wit weggetrokken, ze beweegt zich houterig en haar lichaam trilt.

‘Wacht in de eetkamer,’ zegt Caroline kortaf.

‘Maar het bloed? Heb je het bloed gezien?’ schreeuwt Nina en ze rijt een wond op haar rechteronderarm open.

‘Daniel Grim,’ zegt een vermoeide stem aan de andere kant van de lijn.

‘Met mij, met Caroline, er is hier een ongeluk gebeurd en Elisabet wordt niet wakker, ik krijg Elisabet niet wakker, dus bel ik jou, ik weet niet wat we moeten doen.’

‘Er zit bloed aan mijn voeten,’ gilt Nina. ‘Er zit bloed aan mijn voeten...’

‘Doe rustig!’ schreeuwt Indie en ze probeert Nina mee te trekken.

‘Wat is er aan de hand?’ zegt Daniel met een stem die plotseling alert en beheerst klinkt.

‘Miranda is in de separeer, maar die zit vol bloed,’ antwoordt Caroline en ze slikt hard. ‘Ik weet niet wat we moeten...’

‘Is ze ernstig gewond?’ vraagt hij.

‘Ja, ik geloof... of ik...’

‘Caroline,’ onderbreekt Daniel haar. ‘Ik bel een ambulance en zo...’

‘Maar wat moet ik doen? Wat moet ik...’

‘Kijk of Miranda hulp nodig heeft en probeer Elisabet wakker te maken,’ antwoordt Daniel.

De alarmcentrale in Sundsvall zit in een rood bakstenen gebouw van drie verdiepingen aan de Björneborgsgatan naast het Bäckpark. Jasmin heeft normaal gesproken geen moeite met de nachtdienst, maar nu voelt ze zich ongewoon moe. Het is vier uur 's ochtends. Ze zit met een headset op achter de computer en blaast in haar mok met zwarte koffie. In de kantine gaan het praten en de grappen door. Op de voorpagina's van de kranten stond gisteravond dat een medewerker van de alarmcentrale bijverdiende met telefoonseks. Het bleek dat ze alleen maar een administratief baantje had bij een bedrijf dat in telefoonseks deed, maar de boulevardkranten wekten de suggestie dat ze twee soorten gesprekken aannam bij de alarmcentrale.

Jasmin kijkt over haar beeldscherm heen naar buiten. Het is nog niet licht aan het worden. Er dendert een vrachtwagen langs. Verderop in de straat staat een lantaarnpaal. Het bleke schijnsel valt op een loofboom, een grijs elektriciteitshuisje en een stukje van het lege trottoir.

Jasmin zet haar koffiekop neer en neemt een binnenkomend telefoontje aan.

‘Alarmcentrale... wat is er aan de hand?’

‘Ik heet Daniel Grim, ik ben maatschappelijk werker op het jeugd-internaat de Birgittagården. Ik ben zojuist gebeld door een pupil. Het klinkt heel ernstig. Jullie moeten erheen.’

‘Kunt u vertellen wat er is gebeurd?’ vraagt Jasmin terwijl ze de Birgittagården opzoekt in de computer.

‘Ik weet het niet, ik ben gebeld door een meisje dat er woont. Ik begreep niet goed wat ze zei, iedereen gilte op de achtergrond en ze hilde en vertelde dat de hele kamer onder het bloed zat.’

Jasmin laat haar collega Ingrid Sandén weten dat ze assistentie nodig heeft.

‘Bent u zelf ter plaatse?’ vraagt Ingrid in haar microfoon.

‘Nee, ik ben thuis, lag te slapen, maar ik werd gebeld...’

‘Hebt u het over de Birgittagården ten noorden van Sunnås?’ vraagt Jasmin rustig.

‘Schiet alsjeblieft op,’ zegt Daniel met trillende stem.

‘We sturen politie en een ambulance naar de Birgittagården ten noorden van Sunnås,’ herhaalt Jasmin voor de zekerheid.

Ze trekt zich terug uit het gesprek en waarschuwt onmiddellijk de politie en een ambulance. Ingrid vraagt Daniel verder uit.

‘Is de Birgittagården geen internaat?’

‘Ja, een jeugdzorginternaat,’ antwoordt hij.

‘Zou er geen personeel aanwezig moeten zijn?’

‘Jawel, mijn vrouw Elisabet heeft dienst, ik zal haar nu bellen... ik weet niet wat er aan de hand is, ik weet niets.’

‘De politie is onderweg,’ zegt Ingrid geruststellend terwijl ze uit haar ooghoek het blauwe licht van het eerste voertuig al in de uitgestorven straat ziet flikkeren.

8

De smalle zijweg van weg 86 leidt rechtstreeks het donkere bos in, en daarna naar het meer Himmelsjön en de Birgittagården.

Het grind knarst onder de wielen van de politiewagen en ratelt tegen de onderkant. Het licht van de koplampen speelt tussen de hoge stammen van de dennen.

‘Ben jij er eerder geweest?’ vraagt Rolf Wikner terwijl hij in zijn vier schakelt.

‘Ja... een paar jaar geleden was er een meisje dat een van de gebouwen in brand probeerde te steken,’ antwoordt Sonja Rask.

‘Waarom kunnen ze dat personeel verdomme niet bereiken?’ moppert Rolf.

‘Ze hebben hun handen zeker vol – wat er ook aan de hand mag zijn,’ zegt Sonja.

‘Maar het zou goed zijn als we meer wisten.’

‘Ja,’ antwoordt ze rustig.

De twee collega's zitten daarna zwijgend naast elkaar en luisteren naar de berichten over de politieradio. Er is een ambulance onderweg en nog een politiewagen.

De weg is zoals zoveel bosbouwwegen kaarsrecht. De banden denderen door kuilen en gaten. Boomstammen flitsen langs en het zwaai-licht dringt tot diep in het bos door.

Sonja rapporteert aan het bureau op het moment dat ze het terrein tussen de donkerrode gebouwen van de Birgittagården op rijden.

Een meisje in nachthemd staat op de trap die naar het hoofdgebouw leidt. Haar ogen zijn opengesperd, maar haar gezicht is bleek en afwezig.

Rolf en Sonja stappen uit en haasten zich in het pulserende blauwe licht naar haar toe, maar het meisje lijkt ze niet te zien.